

Sygn. akt VU 473/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 17 kwietnia 2015 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. S. prawo do emerytury od dnia (...) 2015 roku.

Sygn. akt VU 473/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy J. S. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji złożonym w dniu 23 kwietnia 2015 roku J. S. wniósł o przyznanie prawa do emerytury i zaliczenie do prac w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 23 września 1982 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku oraz od dnia 1 lutego 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku, gdy pracował jako spawacz.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. urodzony w dniu (...), złożył w dniu 19 marca 2015 roku kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę - k. 1- 4 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący 26 lat, 11 miesięcy i 14 dni, w tym 12 lat, 11 miesięcy i 14 dni pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia:

- od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku spawacz;

- od dnia 1 grudnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w (...) S.A. Oddział (...) na stanowisku spawacz, górnik odkrywkowy (pomniejszony o okresy niezdolności do pracy).

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 23 września 1982 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku oraz od dnia 1 lutego 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku na stanowisku monter, ponieważ brak jest możliwości określenia charakteru pracy, a stanowisko to nie znajduje potwierdzenia w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

(dowód: decyzja z dnia 17.04.2015 roku k. 11 akt emerytalnych; odpowiedź na odwołanie k.4-5)

W okresie od dnia 23 września 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku J. S. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) B.. Do Przedsiębiorstwa został przeniesiony na podstawie porozumienia między zakładami pracy z Przedsiębiorstwa (...) w M. w Wydziale (...) w T., gdzie pracował jako spawacz. W umowie o pracę wskazano jako stanowisko pracy – monter urządzeń i instalacji wodno-kanalizacyjnych i gazowych.

W dokumentach wskazano jako stanowisko pracy wnioskodawcy – monter; monter instalacji i urządzeń wodno – kanalizacyjnych, monter – spawacz, spawacz.

W dniu 19 października 1983 roku między pracodawcą a wnioskodawcą została zawarta umowa o skierowaniu na kurs specjalistyczny spawania gazowego.

W dniu 29 sierpnia 1986 roku pracodawca wystawił J. S. świadectwo pracy, w którym wskazano, iż w Przedsiębiorstwie (...) w B. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 23 września 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku na stanowiskach monter urządzeń i instalacji wodno-kanalizacyjnych i gazowych oraz spawacza.

(dowód: pismo z dnia 31.08.1982 roku w aktach osobowych; podanie w aktach osobowych; skierowanie do pracy w katach osobowych; karta obiegowa w aktach osobowych; badanie lekarskie w aktach osobowych; angaże w aktach osobowych; umowa o pracę z dnia 23.09.1982 roku w aktach osobowych; karta obiegowa z dnia 31.07.1985 roku w aktach osobowych; świadectwo pracy w aktach osobowych, k. 8 akt kapitałowych; karty płacy k. 20-24)

Wnioskodawcy nie zostało wystawione przez (...) I. B. świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność bezsporna)

Przedsiębiorstwo (...) B. zajmowało się wytwarzaniem elementów konstrukcyjnych – instalacji sieci wodnokanalizacyjnej, centralnego ogrzewania, wentylacyjnej oraz ich montażem na potrzeby budowy (...). Przedsiębiorstwo zatrudniało wyspecjalizowanych pracowników, którzy pracowali w brygadach specjalistycznych – spawaczy, monterów. Brygady specjalizowały się w wykonywaniu instalacji. Inna wykonywała instalacje wodne, inna wentylacyjne, inna centralnego ogrzewania.

Brygada wnioskodawcy zajmowała się centralnym ogrzewaniem. Pracowała w terenie. Wykonywaniem montażu instalacji zajmowali się montażyści. Monterzy rozkładali rury centralnego ogrzewania, przygotowywali rury do zamontowania, składali je w celu przygotowania do spawania, wykonywali prace pomocnicze dla spawaczy. Po przygotowaniu konstrukcji z rur przez monterów do pracy przystępowali spawacze. Spawacze spawali rury centralnego ogrzewania palnikiem gazowym, było to spawanie gazowe. Monterzy jako pomocnicy spawaczy trzymali konstrukcję z rur podczas spawania jej przez spawaczy. Po zespawaniu rur monterzy montowali instalację centralnego ogrzewania w obiekcie, rozmieszczali grzejniki, skręcali kluczami. Spawacze spawali całą instalację i ją docinali

palnikiem lub szlifowali szlifierkami, a następnie przyspawali do wsporników. W czasie gdy spawacze spawali, monterzy przygotowywali kolejną konstrukcję z rur do spawania.

Wnioskodawca od początku został zatrudniony jako spawacz, pracował jako spawacz w brygadzie. Przez cały dzień swojej pracy spawał rury, wykorzystywane następnie przy dalszym montażu. Wnioskodawca nie był kierowany do innych prac, nie pracował jako monter. Mógł wykonywać spawanie wstępne, tj. spawać palnikiem gazowym wstępnie konstrukcję z rur, którą przygotowali monterzy.

(dowód: zeznania świadka W. K. (1) protokół rozprawy z dnia 7 października 2015 roku k. 11v od minuty 00.02.59 do minuty 00.11.12 nagranie CD koperta k. 14; zeznania świadka W. K. (2) protokół rozprawy z dnia 7 października 2015 roku k. 12 od minuty 00.11.36 do minuty 00.20.41 nagranie CD koperta k. 14; zeznania J. S. protokół rozprawy z dnia 7 października 2015 roku k. 12v od minuty 00.22.22 do minuty 00.22.55 nagranie CD koperta k. 14)

J. S. od dnia 2 kwietnia 1981 roku posiada książeczkę spawacza. Od dnia 15 maja 1980 roku do dnia 28 sierpnia 1980 roku odbywał kurs spawania gazowego w Przedsiębiorstwa (...) w M.. Od dnia 24 października 1983 roku do dnia 22 listopada 1983 roku odbywał kurs specjalistycznego gazowego spawania rur. Od dnia 5 czerwca 1989 roku do dnia 28 lipca 1989 roku ukończył kurs podstawowego spawania elektrycznego i cięcia tlenem w (...).

W książeczce spawacza pracodawca (...) I. stwierdził, iż w okresie od dnia 23 września 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku w Przedsiębiorstwie (...) wykonywał spawanie rur.

(dowód: kserokopia książki spawacza k. 3-3v)

Od dnia 15 września 1986 roku do dnia 31 października 1986 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) w R. na stanowisku spawacza.

(dowód: świadectwo pracy k 9 akt kapitałowych)

Od dnia 2 grudnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku i dalej wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A w R. na stanowisku spawacza.

(dowód: zaświadczenie k. 10 akt kapitałowych; zaświadczenie k. 25 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje :

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Powołane brzmienie art. 184 ww. ustawy obowiązuje od dnia 1 stycznia 2013 roku. Do tego czasu przepis wymagał ponadto od ubezpieczonego rozwiązania stosunku pracy.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, w dniu (...) 2015 roku ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń

społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w (...) I. B. w okresie od dnia 23 września 1982 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku oraz od dnia 1 lutego 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku Sąd oparł się na zeznaniach świadków W. K. (1) i W. K. (2) oraz zeznaniach wnioskodawcy, a także dokumentach zebranych w jego aktach osobowych, w aktach sprawy i organu rentowego.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w (...) I. B. był bowiem niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych i osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę, tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że z dokumentów w postaci świadectwa pracy oraz angaży potwierdzających zatrudnienie wnioskodawcy w spornym okresie wynika, że był on zatrudniony na stanowiskach: monter, monter urządzeń wodno-kanalizacyjnych i gazowych, monter –spawacz, spawacz. Ponadto wnioskodawcy nie zostało wydane świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Charakter pracy wnioskodawcy w spornym okresie wynika ze spójnych w swej treści zeznań ww. świadków oraz samego wnioskodawcy, które znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach. Przesłuchani świadkowie w spornym okresie pracowali w tej samej brygadzie co wnioskodawca, świadek W. K. (2) na stanowisku montera, zaś W. K. (1) jako brygadzysta i bezpośredni przełożony wnioskodawcy. Świadczyli oni o tym, że widzieli wnioskodawcę podczas jego pracy. Świadczyli oni także o tym, że dysponują zatem bezpośrednią i wiarygodną wiedzą na temat wykonywanych przez niego obowiązków pracowniczych, a także warunków, w jakich praca była świadczona. Codziennie widywali wnioskodawcę przy jego codziennych czynnościach. Wszyscy oni wskazali, że wnioskodawca pracował jako spawacz przy spawaniu rur wykorzystywanych do budowy rurociągów centralnego ogrzewania. Jako spawacz pracował pełnym wymiarze czasu pracy. Świadczyli oni także o tym, że opisali również przebieg procesu montażu rur centralnego ogrzewania i rolę monterów oraz spawaczy w brygadzie. Z zeznań tych wynika dokładnie jak przebiegał podział zadań między pracownikami tych specjalności. Zadanie brygady wnioskodawcy (brygady monterów i spawaczy) polegało zatem na montażu rur centralnego ogrzewania, jednakże role i zadania monterów i spawaczy były odmienne. Jak zeznali świadkowie i wnioskodawca, monterzy rozkładali rury centralnego ogrzewania, przygotowywali rury do zamontowania, składali je w celu przygotowania do spawania, wykonywali prace pomocnicze dla spawaczy. Po przygotowaniu konstrukcji z rur przez monterów do pracy przystępowali spawacze. Spawacze spawali rury centralnego ogrzewania palnikiem gazowym, było to spawanie gazowe. Monterzy jako pomocnicy spawaczy trzymali konstrukcję z rur podczas spawania jej przez spawaczy. Po zespawaniu rur monterzy montowali instalację centralnego ogrzewania w obiekcie, rozmieszczali grzejniki, skręcali kluczami. Spawacze spawali całą instalację i ją docinali palnikiem lub szlifowali szlifierkami oraz spawali do wsporników. W czasie gdy spawacze spawali, monterzy przygotowywali kolejną konstrukcję z rur do spawania. Takim monterem był właśnie W. K. (2), który przygotowywał pracę dla wnioskodawcy jako spawacza. Doskonale zatem wiedział jaką pracę wykonywał wnioskodawca. Również świadek W. K. (1) znał doskonale jakie czynności wykonywał wnioskodawca w spornym okresie, gdyż jako brygadzysta rozdzielał pracę między monterów i spawaczy. Jak zeznał świadek W. K. (1) od początku zatrudnienia kierował wnioskodawcę wyłącznie do pracy spawacza.

Zeznania świadków oraz wnioskodawcy są logiczne i wzajemnie ze sobą korespondują, dlatego zostały w całości przez Sąd podzielone. Wynika z nich, iż J. S. w spornych okresach pracował jako spawacz. Prace te jako prace stanowiące etap montażu rur skutkowały tym, że wnioskodawca w angażach i dokumentach miał wpisane stanowisko montera – spawacza. Z zeznań świadków i wnioskodawcy wynikało jednakże jednoznacznie, iż prac montera wnioskodawca nie wykonywał. Jedyne prace do których był kierowany przez W. K. (1) były to prace spawalnicze. Wnioskodawca spawał przy pomocy palnika gazowego, było to spawanie gazowe, do czego miał uprawnienia.

Za wiarygodnością zeznań wnioskodawcy i świadków a dotyczących wykonywanej przez J. S. pracy spawacza, przemawiają również treści zawartych w aktach osobowych i ubezpieczeniowych dokumentów. Wnioskodawca

ukończył kilka kursów spawalniczych (w tym kurs spawania gazowego, kurs specjalistycznego spawania rur), a więc poszerzał swoje umiejętności, doskonalił się w pracy spawacza. Logicznym jest, że nowo nabyte umiejętności wykorzystywał następnie w pracy. Nie szkoliłby się gdyby nie pracował jako spawacz. Prace spawacza wykonywał przy tym zarówno przed podjęciem zatrudnienia w (...) I., jak i w późniejszej pracy zawodowej. Właśnie w podczas zatrudnienia w Przedsiębiorstwie w M. (przed podjęciem zatrudnienia w I.) wnioskodawca uzyskał pierwsze uprawnienia spawacza, tj. kurs spawania gazowego w 1980 roku. Ze stanowiska spawacza też został na podstawie porozumienia między pracodawcami skierowany do pracy w (...) I.. Powyższe uwiarygodnia zatem zeznania świadków i wnioskodawcy, że wnioskodawca został zatrudniony i wykonywał prace jako spawacz. Znajduje to potwierdzenie w przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy wskazane w książeczce spawacza, gdzie wskazano iż w okresie zatrudnienia w (...) I. wnioskodawca wykonywał prace spawanie rur. Również w dokumentach w aktach osobowych wskazano, iż wnioskodawca pracował jako spawacz. Część okresu zatrudnienia wnioskodawcy w I. zostało przy tym uznane przez organ rentowy jako staż pracy w warunkach szczególnych, tj. od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku. Ograniczenie tego okresu jest jednakże niczym nieuzasadnione w świetle treści dokumentów. Już bowiem z karty obiegowej z dnia 24 sierpnia 1982 roku wynika, że wnioskodawca jest skierowany na wstępne badania lekarskie z zatrudnienia na stanowisko monter spawacz. Od dnia 24 października 1983 roku został skierowany na kurs specjalistycznego gazowego spawania rur, co koresponduje z treścią wpisów z książeczki spawacza, zaś angaż z 1 grudnia 1983 roku wskazuje jako stanowisko pracy wnioskodawcy – spawacz. Dokumenty te wskazują zatem, że już przed uznaniem przez organ rentowy okresem pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, tj. przed dniem 1 stycznia 1984 roku, pracował on jako spawacz. Nazwy stanowisk (monter, monter – spawacz) były zaś stosowane w sposób zamienny, dowolny, nieprecyzyjny i nie odpowiadały rzeczywistości. Również po uznaniu przez organ okresie pracy w warunkach szczególnych, tj. po dniu 31 stycznia 1985 roku, jak wynika z wpisów do książeczki spawacza oraz z kart płac wnioskodawcy pracował on jako spawacz. Z kart płac wynikało bowiem, że po okresie 1 stycznia 1984 roku, gdzie wskazano jako stanowisko pracy wnioskodawcy – spawacz, brak było wpisu innego stanowiska pracy, tj. wpisu o zmianie stanowiska ze stanowiska spawacza. Koresponduje to z wpisem w książeczkę spawacza gdzie pracodawca wskazał, że wnioskodawca wykonywał pracę - spawanie rur oraz z zeznaniami świadków i samego wnioskodawcy. Tym samym określenie w umowie o pracę z dnia 23 września 1983 roku stanowiska pracy wnioskodawcy jako monter urządzeń i instalacji wodno kanalizacyjnych i gazowych oraz w świadectwie pracy zarówno monter urządzeń i instalacji wodno kanalizacyjnych i gazowych jak i spawacz, wobec treści wskazanych dokumentów oraz pozostałych zawartych w aktach osobowych, nie może prowadzić do uznania, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) I. B. pracował w innym charakterze niż spawacz.

Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania jakiegokolwiek dowodu podważającego wiarygodność dowodów zgłoszonych przez skarżącego .

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że wnioskodawca faktycznie wykonywał w całym okresie zatrudnienia w (...) I., a zatem również w spornym okresie od dnia 23 września 1982 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku oraz od dnia 1 lutego 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku, prace spawacza, a więc prace odpowiadające definicji zawartej w **wykazie A, Dział XIV, pkt 12** – prace różne, **prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym**, atomowowodnorodowym, stanowiącym załącznik do w/ w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Sąd przyjął, iż wnioskodawca pracował w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r. sygn. akt II UK 21/10 opubl. LEX nr 619638.

Tym samym Sąd Okręgowy uznał, iż wnioskodawca wykazał, że zarówno ze względu na rodzaj wykonywanej pracy jak i warunki, w których praca była wykonywana, wykonywał prace w szczególnych warunkach przez łączny czas przekraczający 15 lat .

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat w dniu (...) 2015 roku, a jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem ukończenia 60 roku życia, tj. od dnia (...) 2015 roku, gdyż wówczas została spełniona ostanía przesłanka od której to prawo było uzależnione.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.